

да ны не заболатъ отъ скръзь! Тогаск трѣбаше да дѣламы, нз да го дѣламы отъ сердце, и съ сѣкое сзкрѣшеніе: Исусе мой, избавителю мой, праведно ли е, ты да вждешь прикованъ на единъ кръстъ, а пакъ азъ да лѣжж оцѣ на одъра съ вадницата? Ты да носишь тѣрновніа вѣнецъ, а пакъ азъ да имамъ въ главата си толко злы помышленіа?! Ты да имашь отворено реброто си отъ раната, а пакъ азъ да държж въ сърдцето си противъ ближніа си една вѣчна омраза?! Ты да имашь и рѣцѣтѣ, и нозѣтѣ прикованы, а пакъ монтѣ рѣцѣ да съ пзаны отъ несправды, и краката ми да тичатъ въ пгѣвата?! Ты да имашь пречистата си пазть раскхсана отъ раниты, а пакъ азъ да имамъ пазть-та си осквърнена отъ толко нечистоты?! Азъ трѣбаше да носж такъвъ кръстъ: азъ да приѣма толко страданіа: азъ да претърпж такъва смърть. Нз, ако не мож умрѣ за тебе, то поне нека съ покаж: ако не мож си пролѣ кръзь-та, то поне нека си пролѣжъ съззыты; ако не мож си да жикота за живота ти, то поне нека си дамъ любовь-та за твоата любовь. Ты безгрѣшный Богъ си направилъ толко за мене грѣшніа человекъ, и азъ какво помалко мож стори отъ да тѣ обичамъ, и да не сзгрѣшавамъ вѣкы? И ꙗко азъ съ каж, азъ оставамъ преминжлыты си престѣпленіа, и грѣхове, и закѣвамъ се отъ сега нататкъ, че ще имамъ вѣчна любовь на твоето имѣ, и послѣшаніе въ закона ти.

Тѣй трѣбоваше да дѣламы, тѣй да правимъ въ Великіа Четкъ, и там ѣ цѣль-та на свѣтлата наша Черква, коато за тѣй ни напомява сѣкою година страданіето, и смърть-та Христовы. Празникътъ на Христіаниты, говори Божественный Златобстъ, а израдно презъ тѣзи свѣты дни, трѣба да е: „Показваніе добры дѣла, дѣшевно благоговѣніе, исправленіе на житіето наше. Показаніе добры дѣла, не само свѣтила, и свѣщи; дѣшевно благоговѣніе, не само на лице; исправленіе на житіето наше, не само позоришно представленіе. Дрѣвожче, когато дрѣво съ гледа, а дрѣво съ върши, знаете ли кое вѣше по-добро да направимъ? чюйте го: во времѣто на похода, който направи царь Саулъ срьшо Филистимляниты, той паднжалъ закланъ съ своата си рѣка. Когато Давидъ чюлъ това, раздралъ си одѣждыты, направилъ голѣмъ плачь, и рѣкълъ къмъ сичкіа народъ: Мужіе Израилтане, царь Саулъ умрѣ; мзлчете ꙗко; азъ не искамъ да го гави никой, за да не бы да чюжтъ, и да съ зарадватъ неприѣтелити. „Не возвѣщайте въ зе-